Анатомія глобального зламу: криза духовності, релігійні маніпуляції, ідеологічний реваншизм, корупційна ерозія та імператив порятунку цивілізації

Віктор БЕДЬ

Засновник сучасної держави Україна —
народний депутат України першого скликання,
голова Всеукраїнського товариства борців
за незалежність України у XX столітті

м. Ужгород
28 вересня 2026 року

Сучасний світ увійшов у фазу тектонічного переформатування світового устрою. Гібридна форма протистояння де-факто вже переросла у просторово розпорошену мережеву Третю світову війну, в яку прямо чи опосередковано втягнуті десятки держав планети.

Спроби низки західних аналітичних шкіл вимірювати дії агресивних режимів виключно категоріями класичної раціональності, ринкового прагматизму та економічної доцільності демонструють свою повну інтелектуальну неспроможність. Російська повномасштабна агресія проти України, скоординована зі спільниками Москви, наочно довела: автократичний світ

керується глибинними ідеологічними догмами та фанатизмом. Збереження влади тісно переплетене з маніакальною ідеєю ліквідації демократичного світоустрою. Коли вибір постає між власним крахом у разі поразки та розпалюванням глобального хаосу, кремлівська верхівка та її союзники обирають хаос.

Антропологічна катастрофа: падіння моралі, корупційна ерозія та підміна духовності

Першопричина цивілізаційного надлому лежить глибше, ніж геополітичні та економічні суперечності: вона полягає в руйнуванні внутрішнього духовного стрижня людства:

- **Крах справжньої духовності та моралі у світі й в Україні:** справжня духовність — це внутрішня чистота, щирий пошук істини, дієва любов до ближнього, жертовність, совість і безумовна особиста відповідальність перед Богом та суспільством. Підміна цієї першооснови поверховою обрядовістю, показною побожністю, бездушним споживацтвом і фарисейством поглиблює моральну деградацію, яка дедалі ширше охоплює держави й народи світу: цинізм стає нормою, людська гідність знецінюється, відповідальність поступається особистій вигоді, а системна брехня та цинічна пропаганда перетворюються на інструменти маніпулювання людською свідомістю, підміни правди й виправдання зла. Для України ця загальноцивілізаційна криза набула виміру національного виживання. Під час кривавої війни за саме існування держави й народу моральне падіння руйнує єдність, породжує зневіру, виправдовує егоїстичне ухилення від обов’язку перед Батьківщиною та поглиблює відчуження між фронтом і тилом. Особливо руйнівним є знецінення жертовності захисників і нехтування священною пам’яттю полеглих героїв, коли їхній подвиг прикривають урочистими словами, але зраджують щоденними вчинками. Втрата духовних і моральних орієнтирів підточує психологічну стійкість нації, притуплює здатність розпізнавати смертельні загрози та чинити свідомий опір. Саме цим користується ворог, перетворюючи внутрішню зневіру, байдужість і розбрат на знаряддя поневолення українців.
- **Тотальна корупція та безкарність: руйнування демократії у світі й смертельна загроза українській державності:** у світовому вимірі корупція давно вийшла за межі окремих кримінальних злочинів і перетворилася на системний механізм розкладання державних інституцій, зокрема в країнах усталеної демократії. Купівля політичної лояльності, продажність посадовців, торгівля впливом і приховане обслуговування інтересів

автократій підміняють суспільне благо приватною вигодою, руйнують правосуддя та паралізують міжнародні механізми протидії агресії. Для України в умовах повномасштабної війни корупція, кругова порука й безкарність набувають руйнівної сили внутрішньої диверсії та зради національних інтересів. Розкрадання оборонного бюджету, нажива на закупівлях для Збройних Сил України, тіньовий бізнес на незаконному ухиленні від мобілізації та торгівля судовими рішеннями безпосередньо підривають обороноздатність держави. За вкраденими коштами стоять недопоставлена зброя, брак спорядження та втрачені можливості врятувати життя захисників. Такі злочини знищують довіру суспільства до влади, деморалізують воїнів, знецінюють жертовність громадян і підривають довіру міжнародних партнерів, ставлячи під загрозу необхідну військову та фінансову підтримку. Безкарність корупційної верхівки й кланових ділків перетворює закон на інструмент вибіркової розправи, а державні посади — на джерело особистого збагачення. Система, яка захищає грабіжників власної держави під час війни, стає внутрішнім союзником Кремля в руйнуванні України.

- **Примітивізація масової свідомості у сучасному світі та її прояви в Україні:** диктат споживацтва, ненаситна гонитва за матеріальними статками, що значно перевищують розумні людські потреби, культ розваг і кліпове мислення підривають здатність суспільств до самостійного судження, морального вибору та інтелектуального опору. У багатьох державах, зокрема розвинених демократіях, суспільна інфантильність виявляється у вимогах безперервного комфорту й простих рішень без усвідомлення їхньої ціни та особистої відповідальності за наслідки. Складні питання підміняються гаслами, знання — інформаційним шумом, а правда оцінюється за тим, наскільки вона зручна. За таких умов стирається межа між добром і злом, агресором і жертвою, свободою та вседозволеністю, а смертельні загрози ігноруються доти, доки не руйнують звичний побут. В Україні ця тенденція набула особливо болісного виміру під час тривалої війни за існування держави й народу. Поряд із тими, хто воює, рятує життя, забезпечує оборону та щоденно несе тягар спротиву, існує прошарок людей, які відгороджуються від спільної трагедії штучною «паралельною дійсністю», сприймають захист країни як чужий обов’язок, а власний комфорт ставлять вище за національне виживання. Відчуження від долі співгромадян і споживацьке ставлення до держави руйнують взаємну довіру, поглиблюють розрив між фронтом і тилом та полегшують ворогові

маніпулювання суспільною свідомістю. Коли свободу сприймають як належну послугу, за яку мають боротися й гинути інші, суспільство втрачає внутрішню силу, необхідну для перемоги та збереження власної державності.

Релігійний чинник: від псевдохристиянського культу РПЦ до радикального ісламізму

У богословсько-правовому та воєнно-політичному аналізі релігійний чинник потребує гранично точного розмежування між вірою та її політичною експлуатацією. Критика маніпулятивних ідеологій не повинна підмінятися критикою релігій як таких.

Особливою зброєю тоталітаризму стала цинічна інструменталізація релігійного почуття та підміна живої віри деструктивними культами війни:

- **Російська Православна Церква (РПЦ) як агентурно-воєнний таран спецслужб:** Московський патріархат остаточно виродився у воєнно-ідеологічний підрозділ Кремля, відкрито оголосивши геноцидну війну проти України «священною». Її єретична ідеологічна доктрина «русского міра» є псевдохристиянським шовіністичним культом, який десятиліттями слугував і надалі слугує інструментом підривної діяльності, агентурного проникнення та руйнування української державності під прикриттям «канонічності». Така діяльність поширюється й на інші країни світу — через структури Московського патріархату та пов’язані з ним мережі впливу.
- **Радикальний ісламізм і терористичний фанатизм:** справжній традиційний іслам цинічно спотворюється авторитарними режимами (теократія в Ірані) та підконтрольними їм терористичними рухами (ХАМАС, «Хезболла», хусити). Спотворення коранічних текстів, характерне також для ідеології ІДІЛ та «Аль-Каїди», перетворює релігію на технологію фанатизації, вербування смертників і виправдання терору. Релігійні догми стають знаряддям зомбування, експорту терору, масового психозу та виправдання вбивств невинних. Ба більше, кремлівський режим використовує підконтрольні йому ісламські релігійні структури в Росії та кадирівщину для блюзнірського оголошення загарбницької війни проти України «джихадом», перетворюючи релігію на знаряддя імперської агресії.
- **Нечестивий союз автократій:** відбулося ідеологічно суперечливе, але прагматичне об’єднання: православний фашизм Москви та підконтрольні

Кремлю ісламські релігійні структури Росії, радикальний шиїтський фундаменталізм Тегерана й тоталітарний династичний режим Корейської Народно-Демократичної Республіки (КНДР) діють єдиним фронтом проти свободи особистості, демократичного світу та європейської християнської спадщини.

Близькосхідний фронт глобальної війни: екзистенційне протистояння Ізраїлю та уроки для України

- **Взаємозв'язок фронтів війни та розпорошення військових ресурсів США:** війна на Близькому Сході вийшла далеко за межі регіонального протистояння й безпосередньо впливає на умови боротьби України проти російської агресії. Масштабний терористичний напад на Ізраїль 7 жовтня 2023 року та подальше розгортання війни створили для Москви додаткові стратегічні можливості: відволікання міжнародної уваги від України, розпорошення ресурсів її партнерів і поглиблення суперечностей усередині західного світу. Кремль використовує близькосхідну ескалацію для послаблення підтримки України та продовження власної загарбницької війни. Артилерійські боєприпаси, ракети-перехоплювачі та інші засоби протиповітряної й протиракетної оборони стали предметом конкуренції між напрямками військової підтримки, а додаткове залучення американських сил на Близькому Сході збільшує навантаження на ресурси США. Взаємозв'язок цих фронтів вимагає від демократичного світу спільної стратегії протидії агресорам, які використовують кожну нову кризу для розширення власної свободи дій.
- **Ізраїль як форпост у кільці фундаменталізму:** Держава Ізраїль веде безперервну екзистенційну боротьбу проти радикальних ісламістських угруповань — ХАМАС, «Хезболли» та хуситів, які тегеранська теократія використовує як знаряддя опосередкованої війни. Постачаючи Москві ударні безпілотники «Шахед» і балістичні ракети для винищення українців, Тегеран водночас отримує від Росії військові технології для ударів по Ізраїлю. Ця взаємодія пов'язує війну проти України та близькосхідне протистояння в єдину систему агресії.
- **Ядерний поріг екзистенційного протистояння — «варіант Самсона»:** перебуваючи під загрозою з боку держав та угруповань, які прагнуть його знищення, Ізраїль зберігає стратегічну невизначеність щодо власного ядерного потенціалу. У цьому контексті «варіант Самсона» уособлює

крайній сценарій порятунку держави за безпосередньої загрози її існуванню. Саме перспектива крайньої відповіді має слугувати жорстким сигналом агресорам: спроба знищити Ізраїль поставить під загрозу їхнє власне існування.

- **Практичні уроки національної безпеки для України:** ізраїльський досвід ставить перед Україною сувору стратегічну вимогу: в умовах сусідства з фанатичним агресором, який заперечує її право на існування, нація не може покладатися на міжнародні декларації та заспокійливі меморандуми. Безпека потребує високотехнологічної держави, тотальної готовності до оборони, власного оборонно-промислового комплексу з максимально повним циклом розроблення й виробництва озброєнь, залізної дисципліни та готовності суспільства до тривалої збройної відсічі. Пріоритетами мають стати власна далекобійна ракетна зброя, зокрема балістична, потужна протиповітряна й протиракетна оборона, військові технології на основі штучного інтелекту, безпілотні та роботизовані бойові комплекси зі збереженням відповідального людського контролю над застосуванням сили. Російська Федерація, підписавши Будапештський меморандум, сама стала агресором і грубо порушила зобов'язання поважати незалежність, суверенітет та кордони України. Безпекові запевнення інших держав-підписантів також не забезпечили дієвого захисту України від збройного нападу, окупації та загрози знищення її державності. Україна не повинна залишатися заручницею безпекових домовленостей, які не захистили її після ядерного роззброєння. Російська агресія та ядерний шантаж дають Україні вагомі підстави порушити питання про застосування статті X Договору про нерозповсюдження ядерної зброї та вихід із нього за передбаченою процедурою задля захисту найвищих національних інтересів. За відсутності реальних гарантій виживання держави Україна має поставити на стратегічний порядок денний і питання власного ядерного стримування, з окремим правовим врегулюванням відповідних рішень. Власна оборонна спроможність та здатність завдати агресорові неприйнятних втрат мають бути основою державної політики, стратегічного стримування й національного виживання.

Юридичний крах: фіаско міжнародного права та доктрина сили

Світ переживає катастрофічний демонтаж міжнародного правопорядку, закладеного після Другої світової війни:

- **Банкрутство ООН та прецедент безкарності:** Ялтинсько-Потсдамська система остаточно зруйнувалася. Рада Безпеки ООН паралізована присутністю держави-агресора з правом вето, що перетворило найвищий безпековий орган планети на юридично нікчемну трибуну.
- **Тріумф «права сили» над «силою права»:** безкарність за агресію, геноцид і воєнні злочини руйнує довіру до міжнародного правопорядку та заохочує нові загарбницькі війни. Норми, виконання яких не забезпечується, втрачають стримувальну силу, а урочисті декларації стають прикриттям політичного безсилля. Притягнення організаторів російської агресії до судової відповідальності, забезпечення роботи відповідних міжнародних механізмів і відшкодування завданих Україні збитків за рахунок ресурсів агресора мають стати практичними завданнями міжнародної політики. Світовий порядок, у якому загарбник зберігає плоди злочину, а жертву примушують поступитися своїми правами, відтворює насильство й робить наступну війну закономірно невідворотною і вигідною.

Ідеологічна сліпота демократій проти неототалітарного реваншу

Демократичний світ допустив фатальну помилку, повіривши в ілюзію вічного миру та роззброївши себе ідеологічно. Натомість авторитарна вісь озброїлася агресивними доктринами реваншу:

- **Російська Федерація (рашизм і неоімперіалізм):** посткомуністична суміш шовінізму, сталінізму, культу грубої сили та міфу про «триєдиний народ», спрямована на знищення української державності, підкорення інших незалежних держав і відновлення імперського панування Москви.
- **Китай (модернізований марксизм-ленінізм зі збереженням комуністичної ідеології та диктатури Комуністичної партії):** модернізація економіки й технологій змінила інструменти китайського комуністичного режиму, але не його владну та ідеологічну сутність. Його стратегічна мета виходить далеко за межі витіснення впливу США — це світова гегемонія та перебудова міжнародного порядку на засадах панування Пекіна. Концепція «Спільноти єдиної долі» слугує ідеологічним прикриттям цього курсу, в якому гасла спільного розвитку поєднуються з послідовним нарощуванням економічної, технологічної, політичної та військової могутності Китаю. Кредити, інвестиції, торгівля, контроль над стратегічною інфраструктурою та залежність від китайських технологій використовуються для підпорядкування інших держав інтересам Пекіна. Вплив на міжнародні інституції та нарощування військової сили мають

закріпити цей порядок, у якому китайське партійне керівництво прагне визначати правила для решти світу.

- **Корейська Народно-Демократична Республіка (КНДР) та Ісламська Республіка Іран (мілітарний і теократичний фанатизм):** пхеньянська спадкова диктатура, що спирається на державну ідеологію чучхе з її культом вождя й автаркії (абсолютного самозабезпечення й опори на власні сили) та доктрину сонгун («армія понад усе»), і тегеранський теократичний режим із його доктриною «експорту ісламської революції» утворили з реваншистською Москвою дієвий воєнний союз. Його практичним втіленням стала мережа масованого постачання державі-агресору ударних безпілотників, балістичних ракет і мільйонів артилерійських боєприпасів, а з боку КНДР — також безпосереднє залучення регулярних військових підрозділів до бойових дій на європейському театрі війни. Тегеран і Пхеньян стали співучасниками російської загарбницької війни проти України, а північнокорейський режим — і її безпосереднім бойовим учасником.

Вакуум світового лідерства та розпад трансатлантичної солідарності

Світ переживає катастрофічний дефіцит провідників, здатних мислити в масштабах історії, а не виборчих рейтингів:

- **Криза стратегічного лідерства США та близькосхідна воєнна пастка:** політика вищого керівництва Сполучених Штатів Америки на чолі з Дональдом Трампом демонструє катастрофічну деградацію стратегічної відповідальності. Персоналістський нарцисизм, дилетантизм адміністрації та вразливість до кремлівських маніпуляцій поєднуються з підігруванням Москві через примус України до капітуляції під вивіскою «швидкого миру». Водночас втягнення Вашингтона у війну проти Ірану створює стратегічну пастку, вигідну Москві та Пекіну: розпорошує американські сили, підриває світову економічну стабільність і через подорожчання нафти збільшує доходи, які Кремль спрямовує на фінансування своєї воєнної машини. Витрачання дефіцитних ракет-перехоплювачів, високоточної зброї та фінансових ресурсів на близькосхідному театрі виснажує американські запаси й звужує можливості підтримки України. Для Кремля така політика стає сигналом: агресія приносить здобутки, ядерний шантаж стримує опонентів, а відповідальність за руйнування міжнародного порядку можна перекласти на жертву. Це підриває

довіру до американського лідерства, послаблює оборону Європи та заохочує путінський режим до розширення загарбницької війни.

- **Внутрішній розкол Європейського Союзу та криза оборонної спроможності НАТО:** Європейський континент розплачується за десятиліття пацифістського самозаспокоєння, скорочення оборонних спроможностей та енергетичної залежності від Москви. Вимога одностайності в ключових зовнішньополітичних рішеннях ЄС перетворюється на інструмент шантажу в руках керівництва Угорщини та Словаччини, яке використовує блокування й погрози вето для торгу довкола допомоги Україні та санкцій проти агресора. Поглиблюється розрив між державами Східної та Північної Європи — передусім країнами Балтії, Польщею та державами Скандинавії, які безпосередньо усвідомлюють загрозу російського імперського реваншу, — і частиною політичних та бюрократичних еліт «старої Європи», які досі зволікають із розгортанням оборонного виробництва в масштабах воєнної загрози. Внутрішню нестійкість посилюють використання Москвою міграційного тиску, дезінформація та підтримка сил, зацікавлених у розколі європейської солідарності. У Німеччині, Франції, Австрії та інших країнах ультраправі й лівопопулістські середовища перетворюють суспільні страхи та втому від війни на вимоги скорочення або припинення підтримки України. На цьому тлі НАТО стикається з дефіцитом боєприпасів, засобів протиповітряної оборони та політичної рішучості. Порушення повітряного простору держав Альянсу російськими ракетами й безпілотниками випробовують його готовність до реальної відсічі. Непослідовність відповіді підриває переконливість колективного стримування та довіру до практичної дієвості статті 5 Вашингтонського договору. Кремль сприймає таку нерішучість як запрошення підвищувати ставки: кожна безкарна провокація наближає Європу до прямого збройного зіткнення з російським агресором.
- **Цинічний опортунізм центрів геополітичного балансування:** Туреччина на чолі з Реджепом Таїпом Ердоганом, Індія та низка впливових держав Глобального Півдня, зокрема Бразилія й Південно-Африканська Республіка, перетворюють задекларований «нейтралітет» на інструмент політичного торгу та економічної вигоди. Форми такого балансування різняться — від закупівель російських енергоносіїв і розширення торгівлі з державою-агресором до дипломатичного прикриття Москви та протидії її міжнародній ізоляції. Окремою складовою цієї системи стали посередницькі мережі обходу санкцій, реекспорту критичної електроніки й постачання товарів подвійного призначення для російського військово-промислового комплексу. Коли

прибуток і геополітичні амбіції ставлять вище за суверенітет держав та життя людей, «нейтралітет» перетворюється на співучасть у збереженні спроможності агресора вести війну. Така політика фінансово й технологічно підживлює російську воєнну машину, послаблює санкційний тиск і привчає Кремль до безкарності. За риторикою «балансу інтересів» триває торг коштом України, що руйнує міжнародний безпековий порядок.

Технологічний рубіж: дегуманізація війни через ШІ та ядерний ланцюг

Поєднання морального здичавіння з новітніми технологіями ставить цивілізацію на межу тотального знищення:

- **Алгоритмічна ескалація військового штучного інтелекту:** впровадження систем штучного інтелекту у системи управління військами, розвідки й наведення скорочує час ухвалення рішень до мілісекунд, усуваючи простір для сумління чи дипломатичної паузи. Збій алгоритму здатен автоматично ініціювати масований удар.
- **Автономні машини смерті:** рої безпілотників і роботизовані комплекси перетворюють убивство на промисловий конвеєр, критично знижуючи психологічний поріг початку масштабної агресії для диктаторів.
- **Ескалаційний ланцюг застосування ядерної зброї:** ядерний шантаж Москви та Пхеньяна руйнує міжнародні механізми стримування, а перше застосування ядерної зброї здатне відкрити шлях до неконтрольованої ескалації. Удар, задуманий агресором як «обмежений», поставить передусім США, Велику Британію та Францію перед необхідністю визначити відповідь, наслідки якої вже не контролюватиме його ініціатор. Розширення протистояння загрожує втягуванням Китаю, зростанням ризику застосування Ізраїлем ядерної зброї за загрози знищення держави та небезпечним підвищенням напруженості між Індією й Пакистаном. Взаємні погрози, помилкова оцінка намірів противника та страх випереджального удару створюють механізм розростання війни далеко за межі початкового конфлікту. Одночасно крах довіри до міжнародних гарантій безпеки посилюватиме вимоги власного ядерного стримування в державах, які відчувають пряму загрозу своєму існуванню або сумніваються в надійності захисту союзників, — зокрема в Україні, Південній Кореї та Японії. Окремим осередком ризику стане суперництво Ірану й Саудівської Аравії та перспектива регіональної гонки ядерних озброєнь. Найнебезпечніша ілюзія

агресора — переконання, що він зможе розпочати ядерну ескалацію, визначити її межі та безкарно зупинити її у вигідний для себе момент.

Історична місія України: форпост свободи та внутрішні виклики

Україна сьогодні — це не пасивний об'єкт чужої дипломатії, а епіцентр світової історії та головний щит європейського континенту:

- **Зовнішній вимір:** український народ своєю жертовністю стримує неототалітарну орду на лінії цивілізаційного зламу. Без сильної, суверенної, технологічно оснащеної України безпека Європи неможлива. Україна — це наріжний камінь нової оборонної архітектури вільного світу з найдосвідченішою армією на континенті.
- **Внутрішній вимір:** перемога над зовнішнім ворогом неможлива без перемоги на внутрішньому фронті. Це вимагає повної ліквідації московської агентури в рясах, законодавчої та фактичної заборони структур Московського патріархату, нещадного викорінення корупції, забезпечення неухильного верховенства права та невідворотності відповідальності незалежно від посад і зв'язків. Ті, хто паразитує на війні та грабує оборонний бюджет, мають бути покарані за законами воєнного часу.

Сценарний прогноз розвитку на найближчу перспективу

Сценарій 1. Контрольований хаос на виснаження (базовий)

Кремлівська коаліція, користуючись моральною втомою західного обивателя та коливаннями Вашингтона, веде довготривалу війну проти України. Паралельно посилюються диверсії в Європі (підриви підводної та енергетичної інфраструктури, кібератаки, маніпуляції через церковні структури), а ядерний шантаж і автономні системи стримують Захід від рішучих контрдій.

Сценарій 2. Спровокований геополітичний надлам (радикальний)

Помилка в розрахунках кремлівської верхівки, відчуття безкарності або пряма провокація на кордонах НАТО призводять до відкритого конфлікту. Синхронно спалахують війни на Близькому Сході та навколо Тайваню. Обмін обмеженими ядерними ударами спричиняє крах глобальної логістики, енергетики та продовольчої безпеки.

Сценарій 3. Автономна європейська консолідація, українська стійкість і крах агресора

Лідери окремих європейських держав — Великої Британії, Франції, країн Скандинавії та Балтії — долають внутрішній параліч, позбуваються пасивної залежності від рішень Білого дому і створюють жорстку й дієву коаліцію. Пряме військово-технологічне посилення України, внутрішнє очищення нашої держави від корупції та колаборантів завдають кремлівському режиму нищівної поразки, що призводить до його внутрішнього колапсу під тягарем власних авантюр.

Імператив виходу з глухого кута: формула перемоги

Людство підійшло до фатальної межі не через нестачу технологій чи матеріальних ресурсів, а через катастрофічний дефіцит моралі, совісті, справедливості та справжньої духовності.

Вихід із кризи вимагає не ілюзорних компромісів, а конкретних дій:

1. **Для України:** тотальна мобілізація внутрішніх резервів, максимальна роботизація фронту, безжальне викорінення корупції та зрадників, очищення духовного простору від Московського патріархату та об'єднання народу навколо правдивих християнських і національних цінностей.
2. **Для Європи:** формування самостійної оборонної коаліції, повна мілітаризація економіки та усвідомлення, що захист України — це єдиний спосіб уберегти європейські домівки від війни.
3. **Для вільного світу:** повернення морального стрижня в міжнародну політику. Зло повинно бути назване злом, а не ставати предметом торгів. Агресор має бути розгромлений, ізольований і притягнутий до міжнародного суду.

Кожна з цих вимог повинна мати відповідальних виконавців, визначені строки та перевірювані результати. Для України це означає забезпечення фронту озброєнням і боєприпасами, нарощування власного оборонного виробництва, підготовку та збереження особового складу, невідворотне покарання за розкрадання оборонних ресурсів. Для партнерів — своєчасне виконання зобов'язань щодо постачання зброї, довгострокове фінансування оборони та перекриття каналів забезпечення російського військово-промислового комплексу. Державну відповідальність слід вимірювати поставленою технікою, захищеними містами, збереженими життями та реально обмеженими можливостями агресора. Невиконання цих завдань має отримувати публічну політичну оцінку, а за

наявності складу правопорушення — тягнути за собою юридичну відповідальність.

Час для самообману, ілюзій і половинчастих рішень вичерпано. Світ опинився на історичному роздоріжжі, де вирішується доля держав і народів та саме виживання людства як моральної й розумної спільноти. Поступки агресорові, торгівля чужою свободою та безкарність злочинців наближають катастрофу, якої вже не вдасться уникнути заспокійливими деклараціями.

Майбутнє сучасної цивілізації вирішується зараз — у боротьбі України за власне існування, від результату якої залежить збереження європейської цивілізації, свободи демократичного світу та міжнародного правопорядку. Ця боротьба триває й усередині суспільств: проти корупції, брехні, фарисейства, байдужості та морального розкладу, що відкривають агресорові шлях до панування.

Відповідальність за майбутнє лежить на націях, державних керівниках, політичних і духовних провідниках та на кожному з нас. Вона вимагає зберегти незаплямовану совість, вірність вищим моральним і духовним ідеалам та мужність підтверджувати власні переконання щоденними вчинками. Захистити людську гідність, відстояти свободу й забезпечити торжество Істини, Правди та Справедливості — наш обов’язок, який маємо виконати до повної й беззастережної Перемоги над агресією та поневоленням.

Та чи здатне людство як Боже творіння об’єднатися й гідно пройти це випробування? Якою буде ціна цього шляху для України, народів Європи та всього світу? Хочеться вірити, що розум, моральність і духовність переможуть, а разом із ними утвердяться Істина, Правда і Життя; що шлях до цієї перемоги забере якнайменше людських життів, а свободу й гідність народів вдасться захистити від знищення. Чи справдиться ця надія — покаже час. Але відповідь формується вже сьогодні — нашими рішеннями та вчинками, готовністю нести відповідальність перед власною совістю, своїми близькими, прийдешніми поколіннями, нашими націями й Богом. Або ж нашою байдужістю, бездіяльністю та зреченням цієї відповідальності.